

POVEȘTILE SCONCSULUI STINKY

BĂIATUL CARE A STRIGAT
„CHILOTII!”

Chris Grabenstein, J.J. Grabenstein

Ilustrații de Alex Patrick

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

CUPRINS

Capitolul 1: Să înceapă povestea!	7
Capitolul 2: Cine se teme de Lupul cel Rău?	11
Capitolul 3: O întorsătură	15
Capitolul 4: Satul Doonferbleck	21
Capitolul 5: O vorbă din partea unei păsăruici	25
Capitolul 6: Bărbatul care a strigat „Lupul”	28
Capitolul 7: Personajul meu preferat	32
Capitolul 8: O slujbă nouă-nouță pentru Bob	36
Capitolul 9: Ideea grozavă a lui Bob	41
Capitolul 10: Chiloți împutiți	44
Capitolul 11: Poliția politeții	47
Capitolul 12: Iată regina!	52
Capitolul 13: Paiele de acasă	57
Capitolul 14: Răzbunarea chiloților	61
Capitolul 15: Cu josu-n sus!	65
Capitolul 16: Duhoarea finală	70
Capitolul 17: Sfârșituri fericite	74

CAPITOLUL 1

SĂ ÎNCEAPĂ POVESTEA!

Salut! Eu sunt Stinky. Da, așa mă cheamă. Poate pentru că sunt un scons. Nu-i așa că te bucuri că nu e o carte din aia cu pagini parfumate?

O vezi pe tipa care le citește povești prichindeilor? Este domnișoara Emerson. Bibliotecara școlii. Și cea mai de treabă persoană din toată șandramaua.

Azi, domnișoara Emerson citește o poveste din *Marea carte cu fabule*. Ba chiar imită și vocile!

— „Ciobănașul a strigat: «Lupul, lupul!»”, a rostit ea.

Firește, eu știu deja toată povestea. Am auzit-o de o mie de ori. Este ceea ce se numește o poveste clasică. Adică e veche.

Băiatul care a strigat „Lupul” a fost scrisă cu mai bine de două mii de ani în urmă de un tip pe nume Esop. Omul a scris o grămadă de fabule celebre, cum ar fi cea cu iepurele și broasca-țestoasă. Eu nu sunt țestos, sunt țesălos. Pentru că sunt un animal de pluș. Am blana moale. Și pufoasă de țesăloasă.

Domnișoara Emerson a dat pagina.

— „Sătenii furioși au urcat degrabă dealul cu furcile! Erau hotărâți să-i dea o lecție lupului!”

— Uiuuuuuuu-alelei! a șoptit girafa Geri. O să-i înfigă lupului furca în fuuund!

Geri este o girafă ciudată. După cum poate vezi, stă pe un raft de mai jos, alături de cățelul

Codiță și ursulețul Umflățică. Eu mă lăbărțez pe raftul de sus, pentru că – așa cum ți-ai dat seama – sunt animalul preferat al domnișoarei Emerson.

— „Ciobănașul a văzut cum sătenii au dat iama cu furcile în căutarea lupului”, a citit domnișoara Emerson. „Și s-a îndoit de răs. Îi păcălise că a venit lupul. Socotea că gluma lui era din cale-afară de haioasă.”

— Este a treia oară când băiatul strigă „Lupul”! a spus Geri. Le-am numărat!

— Povestea asta este o gogomanie, s-a smiorcăit Umflățică.

— E vreo gogoșerie? a întrebat Geri.

— Nu, Geri! l-a lămurit Umflățică. Am spus că e o „gogomănie”. Adică e tălâmbă! De ce ar vrea vreun sătean să tocmească un băiețel paznic la oi?

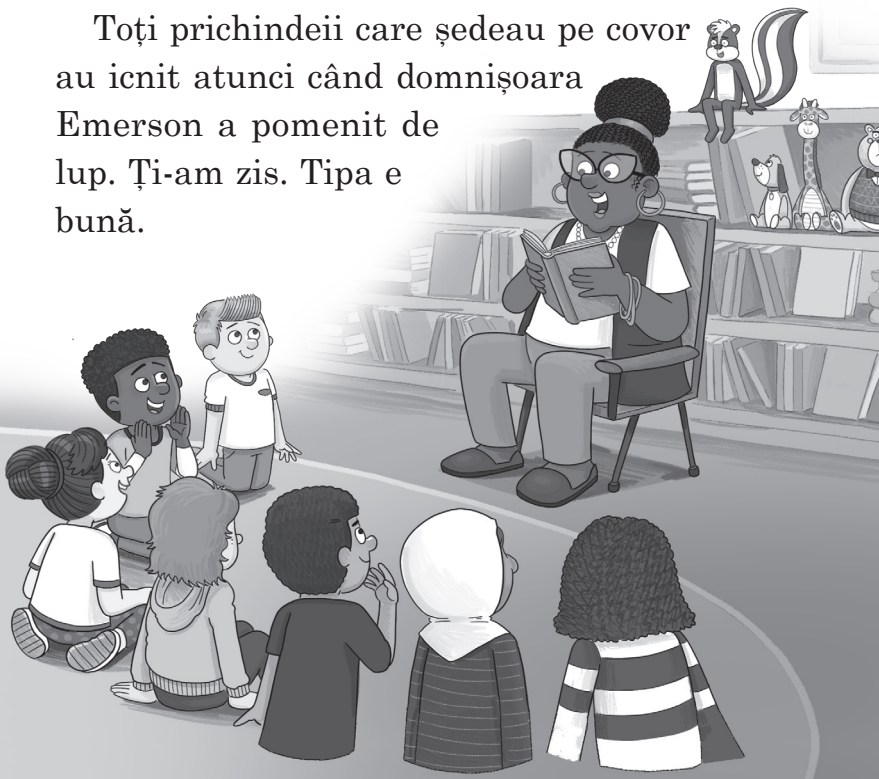
— Ssssst! a făcut Codiță. Vreau să aflu ce s-a întâmplat după asta!

CAPITOLUL 2

CINE SE TEME DE LUPUL CEL RĂU?

— „Dar chiar a doua zi”, a povestit domnișoara Emerson, „din pădure a apărut un lup adevărat.”

Toți prichindeii care ședeau pe covor au icnit atunci când domnișoara Emerson a pomenit de lup. Ți-am zis. Tipa e bună.

Domnișoara Emerson a continuat lectura.

— „Băiatul a început să strige: «Lupul! Lupul!». Dar sătenii au crezut că băiatul îi păcălea din nou. Așa că nu au mai urcat dealul. Dar nici după ce soarele a asfințit, băiatul nu a coborât în sat. Un bătrân mai deschis la minte a mers după el. L-a găsit pe băiat văicărindu-se pe pășunea pustie.

«Acușica chiar a fost un lup adevărat!» a spus băiatul. «De ce nu ați sărit în ajutor?»

Și atunci bătrânul isteț i-a spus băiatului următoarele cuvinte înțelepte...” Și domnișoara Emerson a imitat vocea unui moș: „Nimeni nu dă crezare unui mincinos. Nici atunci când spune adevărul.”

Apoi, domnișoara Emerson a închis cartea.

— Sfârșit.

— Oile au pățit ceva? a întrebat Abby, o fată tare sfioasă dintr-a treia.

Avea ochii mai mari decât ai cățelului Codiță.

— Nu, a spus domnișoara Emerson. Oile nu au pățit nimica-nimicuța.

— Dar ceva tot au pățit, dacă ciobănașul era așa de amărât! a spus Justus.

Părea și el tare îngrijorat.

— *Tu ce crezi că au pățit?* a întrebat domnișoara Emerson. Uneori, trebuie să vă folosiți imaginația ca să obțineți sfârșitul dorit.

S-a ridicat cu un zâmbet până la urechi.

— Acum, copii, vă rog să mă scuzați, trebuie să pun înapoi pe rafturi cărțile care au fost returnate.

Mi-a făcut în trecere cu ochiul și a șters-o.

— *Îmi fac griji pentru oi,* a murmurat Abby, după plecarea domnișoarei Emerson.

— *Și eu,* a spus Justus, deodată cu prietenul lui, Mateo.

Abby s-a uitat la mine cu ochii ei plini de lacrimi.

— Nu vreau ca povestea să se sfârșească așa, Stinky! a șoptit Abby.

— Nici eu, a adăugat Mateo.

Ceilalți prichindei au dat și ei din cap. Toată lumea voia un alt sfârșit.

Aia e! Trebuia să trec la treabă!

Îmi pare taman momentul potrivit să-ți spun că... da, copiii de la Școala Elementară Huckleberry pot să vorbească cu noi, animalele de pluș, și noi cu ei. Totuși, nu mereu. Ci doar atunci când nu sunt și adulți prin preajmă. Asta

este regula. Prichindeii știu că nu au voie să spună nimănui secretul nostru. Altfel, se alege praful de toată magia.

— Păi, le-am zis eu copiilor, așa cum a spus și domnișoara Emerson, nu este musai ca povestea să se sfârșească așa. Nu și dacă ne folosim imaginația!